

Η ΠΡΩΤΟΤΥΠΗ ΡΕΚΛΑΜΑ ΕΝΟΣ ΕΜΠΟΡΟΥ

ΜΙΑ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΓΙΑ ΔΥΟ ΩΜΟΡΦΑ ΠΟΔΙΑ

‘Η δεξα των όμορφων ποδιών. Οι θαυμαστικοί της Ταλιόνι. Τά περίφημα πόδια της ‘Ανας Παυλοθάς. Πώς έκέρδιζε δλόκληρα εκκεταμύρια ή Μιστενγκέτ. ‘Η περιπέτεια μίξ Λονδρέζας ήθοποιού. Τά ‘ωραιότερα πόδια της ‘Αγγλίας. ‘Η ρεκλάμα του καλτάεμπορου Κρές, κλπ. κλπ.

‘Η ‘Ινδοί και σήμερ’ άκόμα συνθίζουσανά λένε: «Μιά γυναίκα μέ γερά πόδια, μπορεί νά πάη ως τήν άκρη του κόσμου, μά μέ όμορφα πόδια μπορεί ν’ άνεθί στον ούρανό!» Κι’ άναφέρουν τήν Ιστορία της Λαθάνα, μιάς φτωχής νέας από τό Μπεναρές, που άνέθηκε τά χρυσά σκαλοπάτια του θρόνου του μαχαραζιά της Γκαίπούρ, ό όποιος τήν έκανε γυναίκα του, χάρις στά πεντάμορφα πόδια της.

Κι’ άλήθεια, πόσες και πόσες γυναίκες δέν δοξάσθηκαν κι’ έμειναν στην Ιστορία, έπειδή είχαν δύο πλαστικά κι’ άφωνα πόδια! ‘Η περίφημη χορεύτρια Ταλιόνι, παραδείγματός χάριν, ήταν κατά τό 1830 ή βασίλισσα της όμορφιάς στο Παρίσι. Κανείς δέν μπορούσε ν’ άντισταθί στην όμορφιά των ποδιών της: «Όλοι οι καλλιτέχνες, οι άριστοκράτες, οι πολιτικοί, οι πρίγκηπες ήταν έρωτευμένοι μαζί της. Οι ποιητάί έγραφαν ύμνους για τά κάτω άκρα της: «Τά πόδια της Ταλιόνι εκφράζουν βαθυστόχαστες, σκέψεις!» ‘Ο Βίκτωρ Ούγκο τής έστειλε μιά μέρα δύο ποιητικές συλλογές του, μέ τήν έξις άφιέρωση: «Στά πόδια σας! Στά φερέα σας!» Κι’ ένας Ρώσος άριστοκράτης πλήρωσε μέ άντίστοιχο βάρος σέ διαμάντια ένα ζευγάρι σκαρπίνια της!

Μά μήπως και ή άγνωστή Ρωσοίδα χορεύτρια ‘Ανα Παυλοθά δέν είχε σφαλορές τά πόδια της ένα εκκεταμύριο χρυσά φράγκα τό καθένα; Τά πόδια της ‘Ανας Παυλοθάς είχαν άναστατώσει έδώ και λίγα χρόνια τήν Εύρώπη. Τά θυμάτά της ήταν άναριθμητά!

Τέλος ή άγέραστη Μιστενγκέτ είχε γνωστόν ότι έκανε πολλά εκκεταμύρια χάρις στα περίφημα πόδια της. Ποιός δέν είχε δεί στις έφημερίδες αυτά τά Ιστορικά πιά πόδια της «Μίς», όπως τή λένε οι Παρινοί και τά όποια είχαν ξετρελλάνει έναν καιρό τον πρώην Βασιλέα της ‘Ισπανίας ‘Αλφόνσο ΧΙΙΙ; Παρ’ όλα αυτά όσώσο, σνά χρονικά των όμορφων ποδιών, δέν άναφέρεται πουθενά κανένας φόνος και καμμία φασαρία, σάν κι’ αυτή που ζεσηκόθηκε τον περασμένο μήνα στο Λονδίνο. Αυτή ή πρωτοφανής φασαρία άριθμεί πολλούς νεκρούς και τραυματίες!

Μά τί συνέβη λοιπόν; ‘Επαναστάσις; ‘Ακροίδες! Μιά άληθινή επανάστασις για δύο όμορφα πόδια...

‘Ας ριζώμε μιά ματιά στις ‘Αγγλικές έφημερίδες. Τό «Μόρνινγκ Ποστ» στην πρώτη σελίδα του και σ’ ένα δίσηλο άρθρο, γράφει τά έξης:

‘Η Μίς Λουίζα Τζιλμπερτ, ή χαριτωμένη Λονδρέζα ήθοποιός, σάν και είχε ιδιοκτήτρια δύο πολύ όμορφων ποδιών, βρέθηκε μιά μέρα χωρίς δουλειά. Πουθενά, σέ κανένα θέατρο, δέν ύπήρχε μιά θέσις και γι’ αυτήν. ‘Η Μίς Τζιλμπερτ τότε, πήγε και βρήκε έναν φίλο της, τον μίστερ Πέτερ Μόλλεϋ τον πασιγνωστό διαφημιστή. Δέν μπορούσε, βλέπετε, νά περάσι τις μέρες της άνεργη. Δέν ήταν από τις γυναίκες που τεμπελιάζουν. Σάν ‘Αγγλίδα που είχε, έχει πολύ πρακτικό μυαλό. ‘Εσφίξε λοιπόν τό χέρι του φίλου της και του είπε:

«Πέτερ, θέλω νά δουλέψω. Βρές μου μιά άπασχόλησι, μιά δουλειά»

‘Ο μίστερ Μόλλεϋ έξωσε τό κεφάλι του στενοχωρημένος.

«‘Η κρίσις μίς Τζιλμπερτ, ή κρίσις είναι τρομερή... ψιθύρισε. Μά για νά νά δούμε... Κάτι θά βρεθί. Είσασιε χαριτωμένη, χορεύτε περίφημα... ‘Α! Διάβολε! Λίγο έλειψε νά τό ξεάσασ!» ‘Εχ’-τε, μου φαίνεται, δύο περίφημα πόδια, δέν είχε έτσι;

«‘Εγω πάσει τό πρώτο βραδειό στον περσιό διαγωνισμό του Πικαντίλλου, του άπάντησε

ή μίς Τζιλμπερτ. Τά πόδια μου άνεκρημύθηκαν ως τά ‘ωραιότερα πόδια της ‘Αγγλίας!...»

«‘Εξοχα! φώναξε ό μίστερ Μόλλεϋ. Μά τί μπορούμε τώρα νά τά κάνουμε αυτά τά πόδια, άφού δέν μπορούμε νά τά βάλουμε νά χορεύουν πάνω σέ μιά σκηνή;

«Κι’ έξωσι πάλι τό κεφάλι του, Διάβολε! Τί στενοχωρία! Δυό όμορφα πόδια, τά ‘ωραιότερα της ‘Αγγλίας και νά μένον άχρησιμοποίητά! ‘Ο μίστερ Μόλλεϋ κάπνισε ένα όλόκληρο πούρο και τέλος, τή στιγμή άκριβώς που τό πετούσε από τό στόμα του, πήδηξε βρβίος έξαφικά και φώναξε δλόχαρος αυτές τις ‘Ελληνικές λέξεις:

«Εύρηκα! Εύρηκα!...»

Κι’ άλήθεια, μιά μεγαλοφυής ιδέα είχε περάσει από τό μυαλό του. ‘Αρπαξε λοιπόν τό καπέλλο του κι’ έφυγε σάν άστρατή, φωνάζοντας στη φίλη του:

«Θά περάσι τό βράδυ από τό ξενοδοχείο σας, μίς Τζιλμπερτ! Νά μέ περιμένετε για νά υπογράνωμε τά συμβόλαια!...»

«Ποιά συμβόλαια; ‘Η χαριτωμένη ήθοποιός άπάντησε μέ τό στόμα άνοιχτό. Είχε τρελλαθί λοιπόν ό μίστερ Μόλλεϋ;

«Όχι δά. ‘Απλούστατα, πήγασι νά βρή τον παλιό φίλο του μίστερ Τζόννας Κρός, τον μεγαλύτερο έμπορο γυναικείων καλωτών του Λονδίνου, για νά του προτείη μια πρώτης τάξεως δουλειά. ‘Όταν λοιπόν βρέθηκε μπροστά του, άρχισι νά του λείη γρήγορα, χωρίς πολλές διατυπώσεις:

«Γέρο Κρός, έχω για σένα μιά περίφημη ρεκλάμα. Ξέρω πολύ καλά ότι παρουσιάζει στη βιτρίνα σου τις διάφορες καλύτερες σέ φεύτικα πόδια. Αυτό, φίλε μου, άφήνει τελείως άδιαφορούς τους διαβάτες. Δείξε μου λοιπόν, όπως πάντα, μέ άπείροιστη έμπιστοσύνη. Θά σου άντικαταστήσω αυτά τά φεύτικα πόδια, μέ άληθινά. Και μέ τί άληθινά; Μά τά ‘ωραιότερα πόδια της ‘Αγγλίας». ‘Ε, τί λές! ‘Εξοχη ιδέα! ‘Ομολόγησέ το!... Και τώρα άκουσε. Θά σου φέρω τή μίς Λουίζα Τζιλμπερτ, τή χαριτωμένη ήθοποιό που τόσο φορές θαύμασι τους χορούς της στο θέατρο. ‘Η μίς Τζιλμπερτ θά είναι τό ζωντανό μαντεκό σου. Πώς θά τό χρησιμοποιήσι; ‘Θα έξής; ‘Θα φτιάξει ένα παραδών από μαυρο μεταξωτό και θά τά βάλεις στη μέση της βιτρίνας σου. Πίσι από αυτό τό παραδών θά κάθεται ή Μίς Λουίζα Τζιλμπερτ και θά φορη διαδογικά για νά τά δείχνη όλα τά είδη των καλωτών σου. Τό παραδών φυσικά θά φτάνη ως τή μέση της. Γά πόδια της δά είναι άκάλυπτα, έννοείται! ‘Επί πλέον, μέ τά όμορφα πόδια της, ή Μίς Τζιλμπερτ θά δείχνη στον κόσμο, στους θεατάς της, τά βήματα όλων των χορών! Και τώρα έμπρός! ‘Ετοιμάσε τά συμβόλαια. Πέντε λίρες τή μέρα δέν είναι πολλές! Είμασιτε σιγουστοί, υποθέτω!

«‘Ο μίστερ Τζόννας Κρός έθγαλε τήν πίσά από τό στόμα του, τήν ζανάβαλε και του άπάντησε ζηρότατα:

«Γιές!...»

Αυτή ή ρεκλάμα ήταν πρωτότυπη κι’ άξιζε, μά τήν άλήθεια, νά καλοπληρωθί. Τά συμβόλαια λοιπόν ετοιμάσθηκαν και τό ίδιο βράδυ, άφού τά υπέγραψε κι’ ή Μίς Λουίζα Τζιλμπερτ, πήγαν κι’ οι τρεις τους νά πιούν μιά μπυτίλια ασπιρίνια στο «Τζίππου» του Πικαντίλλου.

«Κι’ έτσι, μέσα σέ λίγες ώρες, ή χαριτωμένη ήθοποιός μέ τά όμορφα πόδια, βρήκε μιά πρώτης τάξεως δουλειά.

«Όταν χωρίσθηκαν, ό μίστερ Κρός έπιασε από τό μπασίτισο τό φίλο του και τον ρώτησε:

«Λές νά πετύχη, Μόλλεϋ, αυτή ή ρεκλάμα;

‘Ο διαφημιστής έσκασε στα γέλια.

«Θ’ άναστατώσι τό Λονδίνο, γέρο Κρός! του φώναξε.

Κι’ άλήθεια, όταν ύστερ’ από δύο μέρες άνοιξε ή βιτρίνα του Κρός στην Μπλιν Στρητ, τό Λονδίνο έτρεξε πατείς με

‘Η διάσημη Ρωσική χορεύτρια Παυλοθά

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΧΑΪΝΤ ΦΙΛΛΙΠΣ

ΔΥΟ ΑΔΕΛΦΕΣ

δν αδελφές, η Ξανθά και η Μελαχρονή, στε-
κόντουσαν η μία απέναντι στην άλλη, στο
λωνάκι της μεγαλειέτης. Η μελαχρονή, που
ήταν κι η μικρότερη, ένοιωσε στην καρδιά της :

Είχε πάει Ξανθά στο σπίτι της αδελφής της κι είχε συναντήσει τον
Ρόντ Μάκλον μισρούτ στον άσαντέ. Ο Ρόντ Ξερωσε πάντα γροισσο-
ζιά στον κι αν γράφει κι Ξερωσούσε μια κακή επίδραση πάνω στη Λω-
ρα. Μελαχρονός, ύποπτος, ντυμένος πάντα με μεγάλη κομψότητα, ή-
ταν ό άνθρωπος που Ξελογιάζε τις γυναίκες κι έλειπε τις παρατόσιες
στην τύχη τους. Είχε λοιπόν Ξερωλέψει κι τη Λωρα ; Αυτό δό ήταν
όλοέναρο ! ...

—Θά τσ καταφέρω πάλι μια χαρά και θα κοιροδέηρω τον μνηστήρα
σου, τον Τζιμ, με τσ φρέματό σου ! της είπε η Μάρβιαντ, κατάζχουμ.
Μά ευένα δεν μπορείς να με Ξερωλέσεις. Τόν είδα... Ήταν έδωπέρα...
Σέ είχε στην άγκυλά του, Ξ ; ...

—Κι Ξεπαιτα ; Έκανε αδιάφορη η Λωρα. Τι σέ νοιάζει έσένα ;
Κι Ξοριζε μια ματιά στον καθορτήρι. Για νύ θαουσίη η ίδια την έ-
μορφή της, τη γοητεία της.

—Δεν λρέπει να φέρνεσαι έτοι στον Τζιμ... Μην Ξεζνύς πώς είνε ό
άνδρας που θά κάνει σύντροφό της ζωής σου... Δεν έχεις τό δικαίωμα
να φέρνεσαι έτοι σέ κανένα. Κι όσο σιλλογίζουμ ότι σου έχει τόση
έμπιστοσύνη ό Τζιμ !... φώναζε η Μάρβιαντ, κι Ξταν άτελεισμένο τόνο
στη φωνή.

Ποιούος, σάν να την είχε γέλασε άντην την ίδια η Ξανθά Λωρα.
Κι όσάτοσο, έκοιπή πού θά πείθαι πρόθυμα για τον Τζιμ Κλάιν, Ξερω-
πε να κρατήση τό στόμα της κλειστό και να κάνει ότι δεν ήξερε τίποτα.

Η Λωρα κούταζε την αδελφή
της με σιωπών.

—Δεν θά μεγαλώσης ποτέ σου,
μικροίτα μου ; της είπε. ΄Αν νομ-
ίζεις ότι είσαι ώμορφη κι αυτό τό έ-
νάρετο έπος που έχεις, γελώσαι,
ταϊδάκι μου !

—Εμμένα να με άρνησης ήσυχη !
της φώναζε η Μάρβιαντ. Μιλώμε
για τον Τζιμ. Τού είχες άκοιπή τι
δεν θάβλεπες πάλι τον Ρόντ Μά-
κλον, ότι δεν είπαρχε τίποτα μεταξό
σας...
—Οι άνδρες σόν τον Τζιμ—μάθε
τό—είνε τσ αιώνα θήματα ! της
άπάντησε η Λωρα, με άπαθεία. Εί-
νε τσ θήματα τών θνατών...
—Μά πώς μπορεί νάσαι σό άδει-
φή μου !... φώναζε η ΄ενα λούθη η Μάρβιαντ.

Η Λωρα της έφοριζε μια λούθη ματιά.

—Είσαι λοιπόν άκόμη φουταμένη μαζί του ; της είπε. Κοίμια, ναί,
μά την άλθθεια, γιατί κι αυτός, κατά βιάθος, σ΄ αγαπάει. ΄Αν μπορείς
να ΄ απωγηθώ τσ λεγτά του, θά σου τον χάριζα. Κι οι δύο σας έ-
σαστε άρελές, κοριδάκι ! ...

—Θά ήταν καλύτερα για τον Τζιμ να πείθαι, παρά να σέ παντρε-
τή ! Οθά τον κάνει δυστηγμένο ! Οθά τον καταστρέψει !... φώναζε με
παράπονο η Μάρβιαντ.

πατό σε για νύ θαουσίη τσ «ωραιότερα πόδια της ΄Αγγλαίας»
Και τό απόγευμα της άλλης μέρας, έγινε η «επανάστασις»
που άφαιρέμα. ΄Ενας γρηναίος κύριος είχε την άτυχή έμπνευ-
ση να χαρακτηρίση αυτό τό θέαμα ως «άπρεπές» ! ΄Ενας άλλος του
παρητήρησε ότι στό θέατρο πήγαινε κι έθλεπε «άπρεπότερα»
θέαματα. ΄Ενας τρίτος συμφώνησε με τον πρώτο και μέσα σέ λί-
γα λεπτά της ώρας, όλος ό κόσμος, που βρισκταν μπροστά
στη βιτρινα του Κρός, χαρισθήκε σέ δυό στρατόπεδα κι άρχι-
νε ν΄ αλληλοδέρνεται με λόσσα. Κατά τό πρώτο μέρος του έμ-
φυλιού αυτού σπαρταμού, Ξπασαν πολλά κεφάλια. Κατά τό
δεύτερο μέρος σιυέθη κι΄ ένας φόνος. Κάποιος Γκρήνστον, δέ-
χτηκε μια μαστοσύνη στό πρόσωπο και τυρωλωμένος από τό θυ-
μό του, έβγαλε τό πιστόλι του και έσπύλωσε νεκρό έκείνον που
τόν είχε χτυπήσει. Τό άτυχο θήμα ήταν κάποιος Μάζουελ, πρό-
κτωρ άσφαλιστικών έταιρειών.

Περπιτό είνε τώρα ν΄ αναφέρωμε ότι οι πόλιοιμν δεν άργη-
σαν να καταπιούν την «επανάστασις» και ότι η Μις Λουίζα
Τζιλμπερτ, χορεύει τώρα στό «Κολιζουμο» του Λονδίνου, δεί-
χνοντας έτσι από έκεί τσ πόδια της, άρου δειν μομεί πειά νύ
τά δειξη από τσ βιτρινα του καλ-ρέμπορο Κρός.

Α. ΜΟΡΣΙΝΙ

—Γιατί δεν τόν σπνεις, άρου ένδοιαφέρεσαι τόσο πολύ γι΄ αυτόν ; ...
της είπε η Λωρα. Γιατί δεν τού φανερώνας τι έόρας είμαι έγώ ; ...

Κι΄ όμως ήξερε ότι δεν μπορούσε να κάνει τίποτα η Μάρβιαντ. Γιατί
ό Τζιμ είχε άρραβωνιασθή πρώτα την Μάρβιαντ, πριν γνωρίσει τη Λω-
ρα. Μά, από τη μέρα που άντίκρουσε τη Λωρα, Ξερωλέθηκε με την
Ξανθά της γοητεία.

—Και πώς Ξεριζε ότι δεν θά καταλάβη μόνος του ότι έχει φίλο τον
Ρόντ ; της άπάντησε η Μάρβιαντ. Κι΄ έσύ κάνεις λάθη, όπως όλος ό
κόσμος. Μπορεί να είσαι πονηρή, μα κάποτε θά φανερωθής...
—Έννοια σου κι΄ έγώ Ξερω πόσο άπέλειπτος είνε ό Τζιμ... της
φώναζε Λωρα, Ξεσπόντας σ΄ ένα σαρκιστικό γέλιο.

Κι΄ έλειπε, κούταζοντας τριγύρω της στό σαλονάκι, την ρώτησε :
—Βλέπεις κανένα έγνος τού Ρόντ ; Έγώ δεν βλέπω τίποτα ! ...
Κι΄ άνάθοντας ένα σιαγαρέττο, την συμβούλευε :

—Κούταζε τη δουλειά σου, μικροίτα μου ! Δεν έχεις να κάνης τί-
ποτε καλύτερο ; Τι περιμένεις ; Όσο και νάσαι, θάβδη έδωπέρα ό
Τζιμ. Μπορείς να μείνης, άν τό θέλεις. Μείνε να με Ξεμασχορήσης
στον Τζιμ. Νά, άκούς ; Άνθάνειν ό άσαντέρι. Μπορεί νάσαι μέσα...
΄Ηταν πάλι πού άργα για τη Μάρβιαντ να φύγη από τό διαμέρισμα
της Λωρας. Γύρισε τό κεφάλι και μπροστά στην έκδοχική ματιά της ά-
δελφής της, χαριέθηκε σ΄ ένα στενοχωρημένο χαμόγελο τού Τζιμ
Κλάιν, που μπήκε άξαφνα στό σαλονάκι. Ο Τζιμ, ύπερσοστόμος, Ξανθός,
άθλητικός, ήλγε κοντά της κι της έφοριζε τό χέρι.

—Τι γίνεσαι, Μάρβιαντ ; τη ρώτησε, με μια εύκαμνή χαμ.
—Έπειτα φίλησε τη Λωρα και Ξερωλέθηκε πάνω στό κούβαν. Καί έ-
γε... Γύρισε Ξεαφνα προς τη Λωρα και της είπε :

—Περίεργο, μα την άλθθεια !... Μού φάνηκε πως είδα τον Ρόντ
Μάκλον μπροστά στό σπίτι, τη στιγμή που διαζήτα τό δρόμο... Τι δια-
βόλο !... Όνειρωμένα Ξητός ;

Η Λωρα έφοριζε μια τρομερή ματιά στην αδελφή της. ΄Επειτα χα-
μογέλασε.

—Τόν Ρόντ ; Έκανε τάχα αδιάφορη. Μά και βέβαια έκανες λάθος.
άγάτη μου. Ο Ρόντ βρισκται άκόμη στην Εύρωσθή ! ...

Πήρε ένα σιαγαρέττο, με μια
νεύρωξη κινήση, έβαλε ένα άλλο
στό στόμα τού Τζιμ και περι-
εμε.

—Έχεις δικιο... παραδέχτη-
κε ό Τζιμ.

Κι΄ άπόλυνοντας τό χέρι του,
πήρε από μια πολεηφόνα ένα
κουτί σπντα, που ήσαν Ξερωτά
έκει πάνω. Η Λωρα, για μια
στιγμή, πάγωσε από τόν τρόμο
της. Μά συνέλθε γρήγορα. ΄Η-
ταν ένα κοινό κουτί σπντα, χα-
ριέζε κανένα διακριτικό.

Ο Τζιμ έκανε ν΄ άνάγη ένα
σπντα, μα την ίδια στιγμή τό
δεξί χέρι του άπόγεινε άπάντη.
Είχε χλωμάσει.

—Τζιμ, τι έχεις ; Δεν είσαι καλά ; τον ρώτησε η Λωρα με άγωνία
και τόν έπιασε από τό χέρι.

Τό άγγυμά της τόν ντυέμας. Έσπρωξε τό χέρι της με φρόνη, σάν
να τόν είχε άγγίξει κανένα φαρμακό φέρι, και σπρωθήκε δρόμα. Τά
μάτια του πετούσαν άστράτες !

—Όστε-είδα καλά !... είπε. ΄Ηταν ό Μάκλον...
Και δίχως να προσθήση τίποτε άλλο, τράβηξε για την πόρτα. Είχε
χωρημένα τσ μάτια του πάνω στη Μάρβιαντ, με πόνο, σάν να της
Ξητούσε να τού συγχωρήση και να τόν σπση.

—Μά δεν ήταν αυτός ; φώναζε η Λωρα. Τρελλάθηκες λοιπόν Τζιμ ;
Τι σχέση έχει αυτό τό κουτί τσ σπντα με τον Ρόντ Μάκλον ;

—΄Η Λωρα τού έφοριζε μια προσεχτική ματιά, περιεργη. ΄Ηταν ένα
κοινό κουτί, όπως όμια.

—Στό κολλέγιο ήμια μαζί κι΄ έναν άριστοεργη, της έξηγησε τότε
ό Τζιμ. Κι΄ αυτό άκούδης ; ΄Εκανε νά καταλάβη την άπιστία σου. Είχε
άριστοεργηδες όπως ό σιμαυήτης μου (κι΄ όποις Ξεριζε, κι΄ ό Μά-
κλον είνε άριστοεργηδες), άνάθους τσ σπντα από την άριστερή μεριά
τού κουτιού. Μέσα σ΄ έκασό κουτί, θά βρής ένα μονάρο σάν κι΄ αυτό !
Κατάλαβες λοιπόν τόρα ότι δεν μπορούς πειά να με Ξερωλέσεις ! ...

Η Λωρα Αη, με γουρλωμένα μάτια, κούταζε με φρόνη τό κουτί τσ
σπντα, που είχε πετάξει ό Τζιμ πάνω στό κούβαν. ΄Επειτα άκουσε νά
κλήνη η πόρτα τού άσαντέρι. Ο Τζιμ και η Μάρβιαντ είχαν φύγη μαζό.
Τρελλή από την άγωνία της, έστησε τό αντί. Μαζό με τόν άσαντέ,
που κούβανέ άργα, τό ένα πάτωμα ύπερο από τ΄ άλλο, η Λωρα νό-
μισε ότι τό διακριτικό της κούβανέ κι΄ αυτό στό δρόμο. Νά, έκεί στό
βάθος, ό Τζιμ χανόταν για πάντα, κούτάντος στην άγκυλά του ένα
μελαχροίνό κοριτσιό ; Την Μάρβιαντ.

Η Λωρα Αη δεν μπορούσε ν΄ άνθέξη σ΄ αυτό τό Ξερωκό χτύπημα
της μορφας και με μια κραυγή πόνου σπρωθήκε λαθούμια πάνω στό κόκ-
κινο χαλί τού σαλονιού της.

T. ΧΑΪΝΤ ΦΙΛΛΙΠΣ

